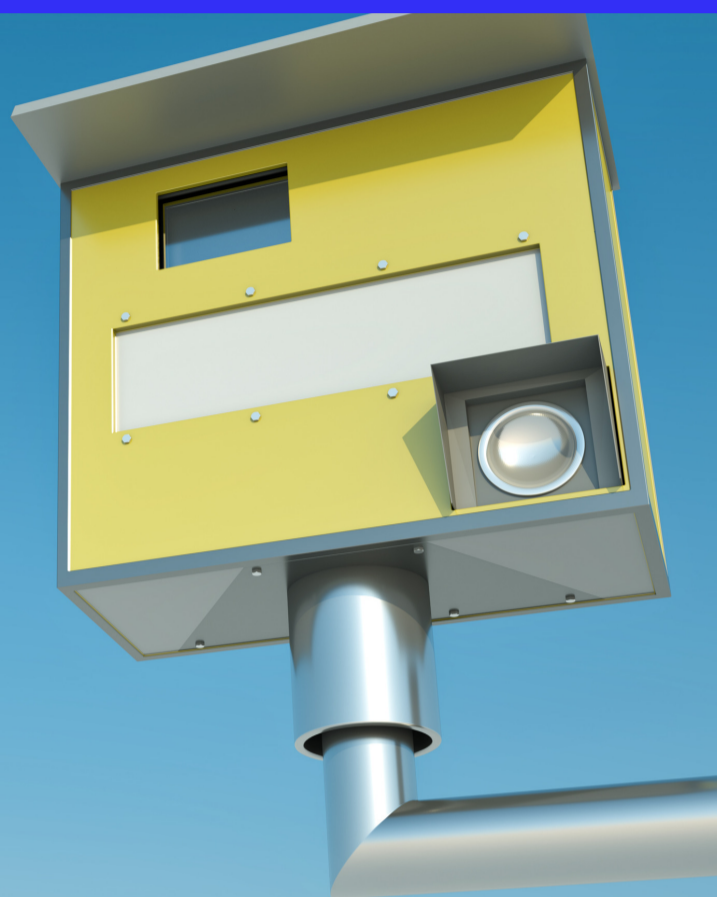

חטיבת התקדמות מציינת את יום השפּה העברית

דוּחַ או דוּחָ?

המילה צוּחַ נוצרה מראשי תיבות של הציחור יצין וחלדון' העכר לראשונה דמימרה היצעה ממסכת אבות: "צוּחַ מֵאֵין דְּאֵתְּוֹאֵן אֵתְּ הוֹלֵךְ וְלֵבְנֵי מֵי אֵתְּ פֶּתִיחַ לֵבְנֵי צִין וְחֵלְדוֹן" (ג, א).
ההגייה התקנית של המילה היא צוּחַ - כהגיית המילים רוּחַ וְרוּחַ. דרדסים: צוּחַוּת וכמו לחוּת רוּחוּת.
הצורה הלשונית והרווחת "צוּחָ" אינה אפשרית דעברית.

על המבנה ו/או

המדנה ו/או לכיח מאוזן לשון המשפטי וחזרה אף לשון הכללית שופט דית המשפט העליון חיים ה' כהן (1911-2002) סדר כי מדנה זה ער לעברית וכי אין זו צורך אמיתית - לא מצד השון ולא מצד הדיוק המשפטי. פרוס' משה אפר הרחיד את הדיון דלשאלת היווצרות של מדנה זה ודלצורך זו. לנדע אין לציאת חוצו נעצו, אך ראוי להגדילו.

פרוטוקול ופרטי כל

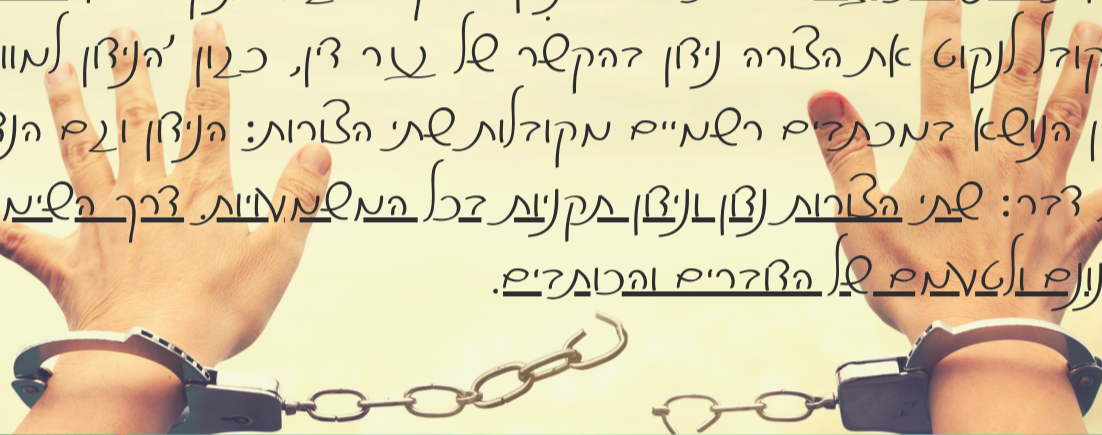
המילה פרוטוקול נעלמה לשונות אירופה מן היוונית והלטינית דדסיס המילה proto - ראשון, kolla - צדק.
דעבר היו לדיקטו לשות למילה פרוטוקול צורה עברית: "פרטי כל". ציחור זה מצאנו דעיתונות העברית למן המחצית השנייה של המאה ה-19.

חטית התדינות מציינת את יום השפּה העברית

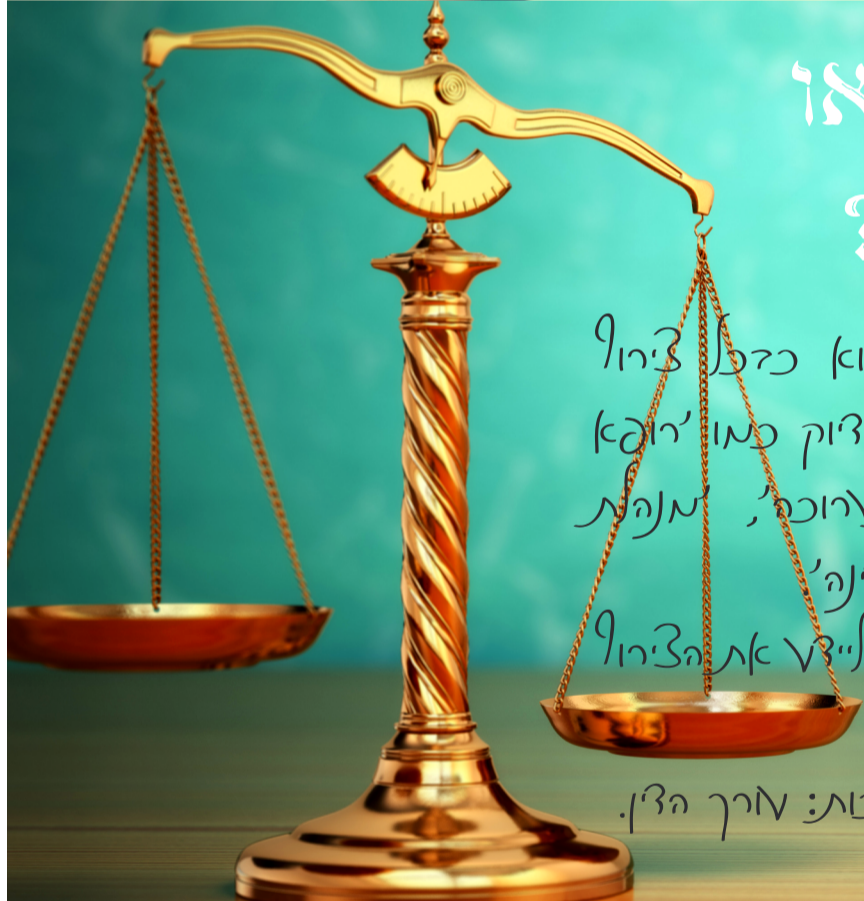
נדון ונדון

הצרות נדון ונדון הן פקולטות צרות שונות של אותו השורש דאנע דנין.
בעיקרון מוצאים את הצורה נדון כשהנו"ן דאה בקמ"ל כמו מפלים מקראיים
נספים כגון: נסוג, נמוג, נדוף ונפול.
למטאטא דספּה פּג"ל רווחת הצורה נדון והצירך הרי גילה לניקוד היא דחיריק ודג"ל
דימיון מקודל לקוט את הצורה נדון דהקשר של ערי דין, כגון 'הנידון' אמור. למטא
גאת דנין הנולד דמכבדים רשמיים מקודלות לתי הצרות: הנידון וגם הנידון.
קיצורו של דה: לתי הצרות נדון ונדון בקניות דכל המשמעות. צירך פלימול דהן היא
מנין-לס גנוס אטמא של הצורים והכבדים.

העורף הדין או עורף הדין?

מקומה המתקל של ה"א הידיעה הוא כדל צירוי
סמיטת לפני הרכיז השני: מורך הדין, דציוק כמו 'רוכא
הליניס', 'צורת המשיר', 'אוצר הערוכה', מנפת
הלכה', 'מזריך התיירים', 'מדקרת המצנה'
עם גאת דעדר היו להתיכו (ואן המליצו) ייצע את הצירוי
דראלו: המורך דין.
כיום מומלץ לא ייצע הצירוי כצירוי סמיטת: מורך הדין.

מצבה

הילום של מספר האנשים הנמצאים
דיחיה מסוימת דגמאן מסויים

פירוש נוסף: חיל-מצד, יחידה צדאית
החונה דמקום מסויים: "אנשי המצדה".

